

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 6/10
Luksemburg, 21 stycznia 2010 r.

Wyrok w sprawie C-444/07
MG PROBUD Gdynia sp. z o.o.

Trybunał sprecyzował zakres zasad regulujących uznawanie i wykonywanie przez państwa członkowskie orzeczeń dotyczących postępowania upadłościowego

Po wszczęciu głównego postępowania upadłościowego w jednym państwie członkowskim właściwe organy innego państwa członkowskiego są, co do zasady, zobowiązane do uznania i wykonania wszystkich orzeczeń dotyczących tego postępowania

MG Probud, przedsiębiorstwo budowlane z siedzibą w Polsce, prowadziło, w ramach działalności oddziału, działalność budowlaną w Niemczech. W 2005 sąd polski ogłosił upadłość tego przedsiębiorstwa.

W następstwie postępowania wszczętego przez Hauptzollamt Saarbrücken (główny urząd celny w Saarbrücken) wobec dyrektora niemieckiego oddziału MG Probud podejrzanego o naruszenie przepisów prawa regulujących delegowanie pracowników w związku z niewypłacaniem wynagrodzeń polskim pracownikom oraz nieodprowadzaniem stosownych składek na ubezpieczenie społeczne, Amtsgericht Saarbrücken (sąd rejonowy w Saarbrücken) wydał postanowienie o zajęciu środków pieniężnych znajdujących się na rachunku bankowym przedsiębiorstwa w kwocie 50 683,08 EUR oraz o zajęciu – tytułem środka zabezpieczającego – rozmaitych wierzytelności upadłego wobec kontrahentów niemieckich.

W ramach postępowania upadłościowego Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku zastanawia się nad zgodnością z prawem zajęć dokonanych przez organy niemieckie, skoro zgodnie z prawem polskim, będącym prawem właściwym dla postępowania upadłościowego z uwagi na fakt, że Polska jest państwem wszczęcia tego postępowania, takie zajęcia, dokonane po ogłoszeniu upadłości przedsiębiorstwa, nie byłyby dopuszczalne. W tej sytuacji sąd ten zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy po wszczęciu głównego postępowania upadłościowego w jednym państwie członkowskim, właściwe organy drugiego państwa członkowskiego są uprawnione, zgodnie z obowiązującym je ustawodawstwem, z jednej strony do zajęcia składników majątku dłużnika, którego upadłość została ogłoszona, znajdujących się na terytorium tego ostatniego państwa członkowskiego, z drugiej zaś do odmowy uznania i wykonania orzeczeń dotyczących prowadzenia i zakończenia postępowania upadłościowego wszczętego w pierwszym państwie członkowskim.

Trybunał przypomniał po pierwsze, że rozporządzenie wspólnotowe ¹ przewiduje dwa rodzaje postępowania upadłościowego. Wszczęcie postępowania upadłościowego przez właściwy sąd państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, jest traktowane jako „postępowanie główne”, ponieważ wywiera skutki uniwersalne wobec całego majątku dłużnika położonego na terytoriach wszystkich państw członkowskich. Jeżeli później zostanie wszczęte postępowanie przez sąd państwa członkowskiego, na którego terytorium dłużnik ma swój oddział, postępowanie to, traktowane jako „postępowanie wtórne”, wywiera skutki jedynie względem majątku dłużnika znajdującego się na terytorium tego ostatniego państwa członkowskiego. Wynika z tego, że tylko wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego może ograniczyć uniwersalny zakres głównego postępowania upadłościowego.

¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1), zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 603/2005 z dnia 12 kwietnia 2005 r. (Dz.U. L 100, s. 1).

Następnie Trybunał zauważył, że orzeczenie o wszczęciu postępowania upadłościowego w jednym państwie członkowskim podlega uznaniu we wszystkich pozostałych państwach członkowskich z chwilą, gdy orzeczenie stanie się skuteczne w państwie wszczęcia postępowania, i wywołuje w każdym innym państwie członkowskim, bez potrzeby dopełnienia jakichkolwiek formalności, skutki, które wynikają z prawa państwa wszczęcia postępowania. Również uznanie wszelkich innych orzeczeń poza orzeczeniami o wszczęciu postępowania upadłościowego następuje automatycznie.

W odniesieniu do wykonywania orzeczeń dotyczących postępowania upadłościowego Trybunał podkreślił że zgodnie z rozporządzeniem wspólnotowym istnieją jedynie dwie przyczyny odmowy. Po pierwsze, państwa członkowskie nie są zobowiązane do uznania i wykonania orzeczeń dotyczących prowadzenia i zakończenia postępowania upadłościowego, które pociągałyby za sobą ograniczenie wolności osobistej lub tajemnicy korespondencji. Po drugie, każde państwo członkowskie może odmówić uznania postępowania upadłościowego wszczętego w innym państwie członkowskim lub wykonania wydanego w jego toku orzeczenia, o ile uznanie to lub wykonanie prowadziłyby do rezultatu, który pozostaje w oczywistej sprzeczności z porządkiem publicznym tego państwa, w szczególności z podstawowymi zasadami lub konstytucyjnie zagwarantowanymi prawami i wolnościami jednostki.

Trybunał stwierdził, że ze względu na uniwersalny zakres, jaki należy przyznać każdemu głównemu postępowaniu upadłościowemu, postępowanie upadłościowe wszczęte w Polsce obejmuje wszystkie aktywa MG Probud, również te znajdujące się w Niemczech, a prawo polskie reguluje nie tylko wszczęcie postępowania upadłościowego, ale również jego przebieg oraz zakończenie. Z tego względu prawo to określa, które składniki majątku znajdujące się w innych państwach członkowskich wchodzi w skład masy oraz skutki postępowania upadłościowego dla środków, które miałyby zostać zastosowane względem tychże składników majątku. Biorąc pod uwagę, że polska ustawa - Prawo upadłościowe i naprawcze nie zezwala na wszczęcie przeciwko upadłemu, po wszczęciu postępowania upadłościowego, postępowania egzekucyjnego względem składników majątku należących do masy upadłościowej, właściwe organy niemieckie nie mogły skutecznie zarządzić zastosowania, na podstawie ustawodawstwa niemieckiego, środków egzekucyjnych dotyczących majątku MG Probud znajdującego się w Niemczech.

Trybunał doszedł zatem do wniosku, że **po wszczęciu głównego postępowania upadłościowego w jednym państwie członkowskim właściwe organy innego państwa członkowskiego, w którym nie zostało wszczęte wtórne postępowanie upadłościowe, są, co do zasady, zobowiązane do uznania i wykonania wszystkich orzeczeń dotyczących tego głównego postępowania upadłościowego i nie mają w związku z tym prawa zarządzić, na podstawie ustawodawstwa owego innego państwa członkowskiego, środków egzekucyjnych dotyczących majątku dłużnika – którego upadłość została ogłoszona – znajdującego się na terytorium wspomnianego innego państwa członkowskiego, jeśli ustawodawstwo państwa wszczęcia postępowania na to nie zezwala.**

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Kontakt prasowy: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793